

Die dansende dochter die als cadeau het hoofd van Johannes de dooper vraagt!
Die vader, Herodes, die het laat gebeuren en laat uitvoeren!
En die, terwijl iedereen aanligt, het hoofd op tafel laat zetten.
Kun je, als je zoiets hoort, anders dan hoofdschuddend denken: hoe is het in godsnaam mogelijk. Hoe cynisch, hoe gruwelijk kan het toegaan!
Hoe sprakeloos kun je zijn bij wat er in de wereld gebeurt.
Het verhaal over dat hoofd laat de donkere kant van ons mensen zien.
Want wat hier verteld wordt is niet alleen van vroeger of van gisteren alleen.
Er is ook nu zoveel waar je buikpijn van krijgt.
Dit jaar kwamen de oorlogsverhalen indringend dichtbij.
Voor het onvoorstelbare van wat er plaatsvond schieten steeds weer woorden tekort.
Ik las hoofdschuddend het boek van Geert Mak over Europa in deze eeuw.
Over bootvluchtelingen op te gammele bootjes en allen die verdronken.
Afgelopen week kwam de publieke biecht van turncoach Beltman. Hij had spijt van wat lange tijd blijkbaar gewoon gevonden werd in de turnwereld: het vernederen, slaan, aan de haren trekken en negeren van turnsters.

Als Jezus hoort wat er met Johannes de Doper is gebeurd, wil hij weg.
Hij wil naar de woestijn, de plaats waar je alleen kunt zijn. Waar je tot je zelf kunt komen.
Is de schok te groot? Heeft hij er geen woorden voor?
Heeft hij tijd en ruimte nodig om bij te komen van de klap. En om zich te hervinden?
Negatieve ervaringen kunnen je raken, verlammen en pessimistisch maken. .
Wie denkt hoofdschuddend soms niet: hoe moet het verder of: het gaat helemaal verkeerd.
Waar haal je dan moed vandaan? Veerkracht? Hoop?

Jezus gaat weg, maar alleen blijft hij niet.
Veel mensen volgen hem. En als hij uit zijn boot komt om aan de overkant van de zee zijn heil te zoeken in de woestijn, staan ze daar allemaal.
Al die mensen die misschien ook niet meer weten hoe nu verder.

Aan land gekomen zondert Jezus zich niet af in de woestijn.
Hij blijft.
Het zien van die mensen raakt hem.
Hij voelt het tot in zijn ingewanden, hij krijgt er buikpijn van, lees je.
In de taal van toen is de buik de plaats van beweging en ontferming.
(zorg daarom altijd goed voor je buik, hoe klein of groot die ook is)

Of Jezus veel gezegd heeft horen we niet.
Voor de stakkers die hij ziet is hij wel therapeut.
Letterlijk betekent dat: dat je krijgsmakker bent. Alles genezen of oplossen kun je niet.
Je kunt wel uit beweging bij iemand blijven.
Met een gebaar, een enkel woord of in alle stilte.
Ga eerst maar eens zeven dagen stil zitten bij een rouwende, zegt de Joodse traditie.
Wacht daarna tot die ander wat zegt.

Of Jezus de mensen voorlas en genas, zoals een mooi lied het bezingt, weten we niet. Misschien waren ze met elkaar juist wel even helemaal stil, omdat er soms geen woorden zijn voor wat er in je leven kan gebeuren.

Hoe dan ook: Wat Jezus en de mensen samen delen, is het begin van iets anders. Heel iets anders dan het gruwelijke cynisme van die dansende dochter en haar vader die het laat gebeuren dat Johannes onthoofd wordt. Tegenover alles wat je somber en pessimistisch stemt in je leven of in deze wereld krijg je hier een teken te zien van onverbeterlijk optimisme en hoop. Jezus en de mensen delen hier samen *hoop* die sterker is dan wat de wereld kapot kan maken

Het wordt avond.

Tijd om te eten, maar is er wel voedsel?

Het lijkt veel te weinig wat ze samen kunnen delen. Vijf broden en twee vissen, wat is dat op 5000 mannen, nog los van de vrouwen en kinderen daar?

Veel te weinig lijkt het en toch zegt Jezus tegen zijn leerlingen: geven jullie te eten.

Begin. Begin te delen wat er *wel is*.

Vertalers en uitleggers hebben van Jezus soms een wonderdokter en tovenaars gemaakt.

Hij geneest een aantal zieken en een paar broden en vissen tovert hij om tot gigantische hoeveelheden eten. Zo maak je van het verhaal wel een mooi spektakel, maar je gaat voorbij aan de diepere boodschap. Als je je focust op enkele kunststukjes van 2000

jaar geleden herken je misschien niet dat dit verhaal ook voor ons een bron van hoop is.

En dat die vijf broden en twee vissen ook vandaag in *onze* handen worden gelegd.

En dat ook wij te horen krijgen: begin bij wat er is en ga delen.

Brood is in de Bijbel gewoon brood en meer dan dat.

Brood is ook hoop, liefde en troost. Joden noemen de Thora brood.

En Jezus zegt: Ik ben het brood voor het leven.

Als het over dat brood gaat, is delen vermenigvuldigen

Als je hoop deelt, wordt hoop groter. Deel je liefde of troost, dan worden die groter.

Deel je geloven, dan word je niet armer, maar rijker.

Begin bij wat er is, hoe weinig het ook lijkt. Delend wordt je samen rijker.

Dat laten ze daar bij de zee op de grens van de woestijn zien.

En die vissen kunnen gewone vissen zijn, maar ook meer dan dat.

Als wij te lang onder water zijn, overleven we dat niet.

Een vis leeft wel in water, dat voor ons de dood kan zijn. Daarom kozen eerste christenen de vis als hun symbool. Als hun oersymbool van opstanding.

Dat zegt: Er is leven, ook als wij denken: het is het afgelopen.

Delen van die vissen is delen van vertrouwen.

Begin bij wat er is, hoe weinig ook.

Zo wordt vertrouwen groter. Onvoorstelbaar groter.

Als ze bij de zee broden en vissen gedeeld hebben blijven 12 manden vol over. Onvoorstelbaar veel.

Genoeg om opnieuw te beginnen. Er is genoeg brood, genoeg liefde, troost en hoop voor alle stammen. En voor ons allen.

Delen zal vermenigvuldigen zijn.

De filosoof Karl Popper zegt: je hebt de plicht om optimistisch te zijn en van daar uit te handelen. Of ik die plicht altijd kan vervullen, weet ik niet.

Het kan van kwaad tot erger gaan in deze wereld.

Ik kan me hoofdschuddend, sprakeloos, machteloos voelen bij wat ik niet in de hand heb.

Optimisme heb ik niet van me zelf.

Ik heb het van die man, die zelf buikpijn kreeg bij het zien van wat ons kan overkomen.
Ik heb het van hem die niet als goeroe of verlichte boven, maar geraakt tussen ons mensen ging staan.

Begin bij wat er is, al lijkt het maar niets en deel.

Deel en doe het steeds opnieuw.

Wat ik vaak niet kan denken, kan voelen of kan geloven, laat hij zien.

Hij laat ons niet alleen met de plicht die wij niet kunnen volbrengen.

Hij nodigt ons aan de tafel van het leven.

Hij gaat ons voor.

Een Engels lied zingt: Hij danst ons voor.

De dans van leven en van liefde.

De dans van het vertrouwen dat die het eeuwige leven en het laatste woord hebben.

Zingend: L 839

Ik danste die morgen toen de schepping begon

Ik danste de dans van de sterren, maan en zon

De golvende velden en de deinende zee

En alles wat ademt dat danste mee

Dans, dans en doe maar mee met mij

Ik ben de heer van de dans zegt Hij

Ik ga je voor, ik haal ook jou erbij

Want ik ben de heer van de dans, zegt Hij.

De dans werd vergeten en het ritme verstoord

Het lied van de schepping werd zelden nog gehoord

Ik kwam op de aarde om een gloednieuw begin

In Bethlehem zette de dans weer in.

Dans, dans.....

Ik danste voorblinden, die mij riepen om licht

Ik gaf aan verschopten een stem, een nieuw gezicht.

Ik danste voor kinderen, de koning te rijk

Ik danste het lied van gerechtigheid.

Dans, dans.....

De dans leek te breken, maar ik deelde het brood.

Ik danste uit liefde, veel sterker dan de dood.

Die liefde leeft in je nu Ik dans met jou

De dans van de schepping, de dans van trouw

Dans, dans.....

Amen